Драгољуб
Стале
Миловановић

Пет песама

Теку мора зелених поточића
твојих очију
и пониру у љубичасто јутро ноћи
мојих лавиринта.
Златне васељене
цуре блаженства
мојих недосегнутих даљина
истачићу их у бела крила
која наткриљају ти рођења.
Спстичу се цветања
твојих пупољака
о стабла мојих свиластих руку
израслих на твојим грудима.
Пурпурни лептири лептирају
певушења сребрних трептања
босоногих ветрова.
Звуци лира
бере одазове птица
а свици обљубљују
твоје угашене ноћи
и слушају тракарања
твојих крилатих кочија
од драгуља.
Ја срцем слатке поморанџе
твоје изнемоглости
и сањарим.

СЕТВЕ

Засејао сам плаве очи у своју зелену оазу,
а берба ће припада мени.
Засејао сам чарно лице у њиву своје чежње,
а берба не припада мени.
Засејао сам благе смешке у дивље љиљане
свог лета,
а берба не припада мени.
Засејао сам грациозан ход у своје лагуне,
а берба не припада мени.
Отплакаћу сетве.

. . . . ✱

Па, ипак,
ја нећу да те имам
за несите жеђи
што из превазиђох.

Одлажем те
за бекства раскоши
што дојиш их
сећајући ме се.

. . . . ✱

Мислим, зашто не личиш на мене
кад смо толико дуго
заједно били?
Зашто, кад је живот мој
сав у припреми
да те од времена отмем?

Сад смо неважни
пошто смо избегли
неповратне године додира.
Али, зар после тога
није важно мислити
на наш сусрет после смрти?..

. . . ✱

Чедниш сва брујања звона
што звонују облачење богова у мене
и врвориш зеленим водоскоцима
умивајући ми црвену амфору
неоткривену
на дну моје непрозирности.

Сећаш ми заборављеност
и црвениш ми побледела раздобља
прошлости
а беле саване босиока дишу
изгранством мириса моје поспаности
израбљене твојим мамљењем.

Ја пливам по изгубљеном дну
твојих суза
и јецајима оговарам твоје радости
а ти
палиш плаве бакље
у мојим промуклим одсутностима.

И сва си ти
једно непрегледно отицање
непрепливано мојим пливањима
по изгубљеном дну твојих суза.

И сва си ти
једна бесконачна радост
без заклона за моја туговања
и сва си ти
једна бесконачна слика
без боја за мене.

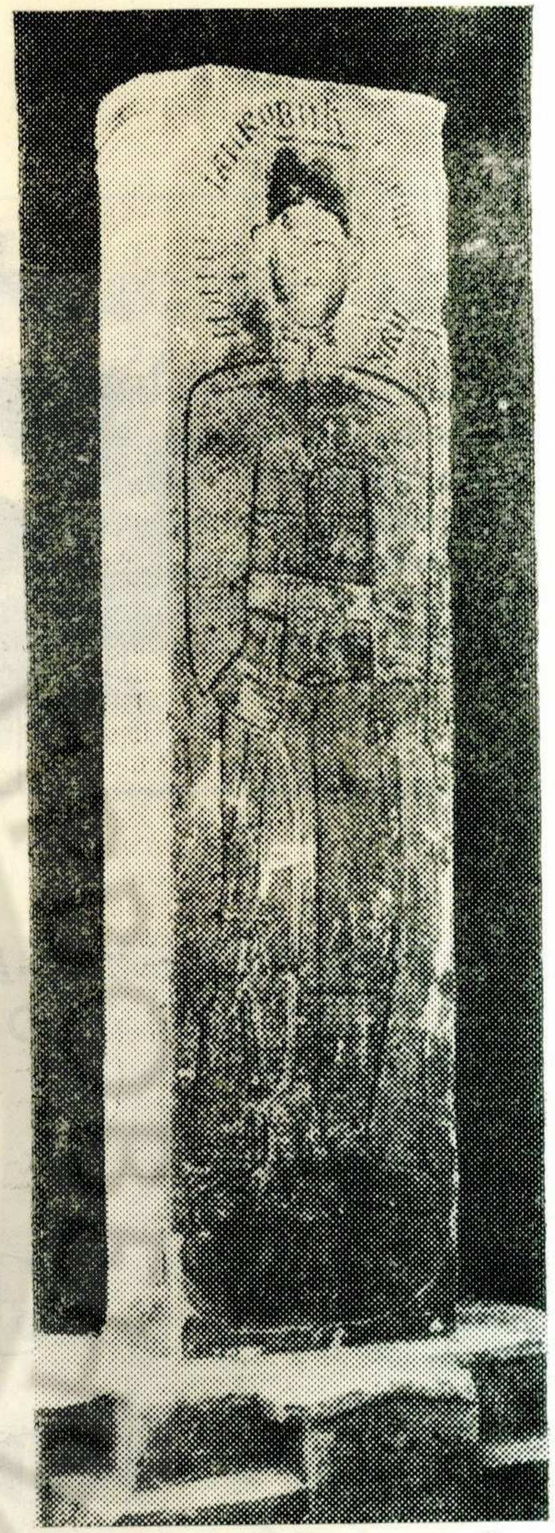

»Ти под џаком устани, па падни, ој Рако мученице јадни...«

✱

**»Овај спомен од уздаха вељи подижу ти твоји родитељи,
јер те неста усред младих дана,
надо наш овде закопана«.**

✱

**»Прићи ближе ој путниче мили брате,
Никад нисам ја мрзио на те«.**

✱

»Не жали мене што лежим воће, с леве ми Анђелија а с десне биће добра која год дође«.

(Епитафи са крајпуташа)